

Tijdschrift voor Tandheelkunde

JANUARI 1937

XLIV JAARGANG AFLEVERING 1

REDACTIONEEL GEDEELTE

TROMMELVUUR

616.314 : 614 26

Wie, op een andere plaats in dit nummer, het verslag leest van de Kamerzitting van 21 December j.l., begrijpt dat tandheekundigen en tandtechnici weer een aanval in groot-schen stijl begonnen zijn om tenslotte toch van Regeering en Kamer gedaan te krijgen, wat hun tot nu toe bij herhaling is mislukt.

Het is te hopen dat die aanval zal worden afgeslagen en dan eindelijk voor goed, want deze voortdurende onrust doet niet slechts kwaad aan de tandheekunde en alles wat daarmee samenhangt, maar het aanzien van wetgevende en uitvoerende macht wordt er ook zeker niet door verhoogd.

De techniek blijkt eenvoudig; zoolang men eenige Kamerleden vinden kan die elk jaar opnieuw voor een bepaald groepje in de bres willen springen, zoolang heeft het zin om aan de Kamer adressen te zenden, die door den Minister worden beantwoord, waarop het woord weer aan de Kamer is en waarbij adressanten blijven hopen en vertrouwen onder het motto: de aanhouder wint.

Of nu de Minister verklaart er genoeg van te hebben, of de Kamer hetzelfde doet, het helpt alles niets; een paar jaren later is er wel een andere Minister en een aantal nieuwe Kamerleden en men probeert het weer opnieuw, in de hoop door „afmatting” er in te slagen ten slotte succes te bereiken.

Indien deze methode succes zou boeken lijkt het al zeer onwaarschijnlijk dat zij geen „school” zou maken en weinigen

zullen gelooven dat dit zou zijn in het landsbelang of in dat van de parlementaire waardigheid!

In het onderhavige geval zijn er niet minder dan vier (verschillende) adressen van onderling verschillende strekking aan de Kamer verzonden, wat wellicht beter dan iets anders aantoonde wat de gevolgen zijn van slappe handhaving van de Wet.

Immers al deze groepen komen om gunsten vragen omdat zij er opnieuw in geslaagd zijn met succes de Wet te ontduiken of te negeeren; dit feit is de praemisse voor de vraag!

Men heeft in 1925 eenige tandtechnici de bevoegdheid willen verleen, de tandprothese toe te passen. Men heeft die bevoegdheid aanzienlijk grooter gemaakt dan waar zij zelf om vroegen om te voorkomen dat de Wet toch weer overtreden werd en men heeft het aantal bevoegden zeer veel ruimer genomen dan oorspronkelijk de bedoeling was.

De onrechtmatig verleende bevoegdheden werden bij nieuwe Wet ingetrokken (1926), daarna werden via een examen opnieuw een aantal technici toegelaten (1929).

De afgewezenen, waarvan nu dus vaststond dat hun praktijk doen uit moest zijn, werden „gedupeerden”. Zij stoorden zich in het minst niet aan dit verbod en omdat zij derhalve nog steeds zelfstandig praktijk uitoefenen, komen zij na resp. 10 en 7 jaren opnieuw bij de Kamer met het verzoek dit „gewoonterecht” nu toch maar weer te sanctioneeren!

De lijstvoerder van één der adressen is een dergenen, die in 1913 zóó jong was, dat dit één der gronden was waarop in 1926 de verontwaardigde Kamer besloot den Minister te verzoeken de benoemingen ongedaan te maken.

Tien jaar later speculeert hij er blijkbaar op dat men deze kleinigheid intusschen wel weer vergeten zal zijn!

De tandtechnische vereeniging, waarvan de leden geen enkele bevoegdheid bezitten en zelfs niet tot de „gedupeerden” behooren, vragen uitoefening van de „tandtechniek” waaronder zij zooiets verstaan als de toelating tot de „beperkte tandprothese”.

Terwijl tegelijkertijd de „tandheelkundigen” betoogen dat tandprothese en tandheelkunde zoo ongeveer hetzelfde is, komen deze oud collega's verklaren, dat zij zich heusch tot

die beperkte prothese zouden kunnen en willen beperken!

Dit, niettegenstaande het feit dat velen van hen sinds jaren dezelfde soort praktijk uitoefenen als de „tandheelkundigen”.

Die „tandheelkundigen” zelf ten slotte vragen om het recht de geheele tandheelkunde te mogen uitoefenen, op grond van het feit dat zij dit jaren lang gedaan hebben met overtreding van hun bevoegdheid, die toch al veel ruimer was dan zij zelf zeiden noodig te hebben toen zij hetzelfde deden zonder bevoegdheid.

En omdat zij het nu alweer zoovele jaren doen en ofschoon die behandelingen met tandprothese niets te maken hebben en omdat zij *nota bene* er last mee vreezen te krijgen, wenschen zij nu voor hun volhardende wetsovertreding behoorlijk beloofd te worden met de volledige bevoegdheid der tandartsen!

Dit alles lijkt ietwat zonderling, maar zooals gezegd, bij het lezen der „Handelingen” blijkt dat er een Kamerlid is, dat niet begrijpt hoe men nu tegen een dergelijke „kleinigheid” bezwaar kan hebben! Dat de tandartsen er tegen protesteeren is hoogstens een bewijs te meer voor de noodzaak om die menschen te helpen en dat de Kamer een en andermaal geweigerd heeft toe te geven komt alleen omdat zij zich op een onjuist standpunt heeft gesteld en nu maar een nieuwe „billijkheidsmaatregel” moet nemen om eens en vooral van het gezanik af te zijn.

Dat men gaarne van „dat gezanik” af wil zijn gelooven wij graag. Maar daartoe bestaat slechts één enkel middel en dat is, dat men eindelijk uitsprekt dat het voor goed uit moet zijn met het vragen van premie en belooning op voortdurende wetsovertreding!

Want héél zeker is het dat een nieuwe belooning, van welken aard dan ook, ieder der groepen zal leeren dat het spel niet verloren is, zoolang adresseeren mogelijk blijft en men een of meer Kamerleden bereid vindt die adressen te steunen!

Eén groep is er, die zich nog niet als zoodanig heeft georganiseerd. Dat is de groep dergenen, die *bona-fide* de tandtechniek heeft uitgeoefend en thans werkzaam is als laboratorium houder of als loontrekkend tandtechnicus.

Onder hen zijn er velen, die òòk „tandheekundige” hadden kunnen zijn, als zij van dezelfde middelen misbruik hadden willen maken als zoovelen hunner oud-collega's. Zij hebben het niet gedaan, hebben ook thans geen enkele poging gedaan om òòk gunsten te vragen. Zij zullen het vermoedelijk nimmer doen, omdat het niet in hun aard ligt. Maar bitter gestemd zullen er ongetwijfeld velen onder hen wezen, omdat onrecht nu eenmaal niet prettig aandoet en vooral ook omdat deze herhaalde acties een sfeer van onrust scheppen, die een gezonde regeling van het tandtechnisch beroep bij voortdoring in den weg staat.

Ondanks het hernieuwde trommelvuur der verschillende groepen van wetsovertreders, die in het geweer komen zoodra die Wet dreigt te worden toegepast, vertrouwen wij dat de aanval voor goed zal mislukken en dat de laatstgenoemde groep dan haar belooning zal vinden in een gezond bedrijf en in eerlijk werk, waar geen wetgever, geen justitie en geen politie zich mede behoeft te bemoeien!

Het heeft weinig zin om voor de zóóveelste maal de argumenten te herhalen die uit deskundig oogpunt tegen dit alles kunnen worden ingebracht.

De Kamer zelve heeft er met name in 1932 uitvoerig over beraadslaagd, de faculteit der geneeskunde van de Utrechtsche Universiteit, de Maatschappij voor geneeskunst hebben zich destijds in adressen evenzeer uitvoerig daarover uitgelaten.

Belangrijker dunkt ons het feit dat het na twaalf jaren niet gelukt is de Wet te doen toepassen, niet ten opzichte van de „tandheekundigen” en evenmin van de „gedupeerden” en van de overigen, wier aantal in de Kamer op niet minder dan vier honderd werd geschat, niettegenstaande herhaalde malen door de hoogste autoriteiten verklaard werd dat het na de getroffen wettelijke maatregelen uit moest zijn en dat het uit zòu zijn!

Het wil ons voorkomen, dat er voor de Tweede Kamer alle aanleiding is, om haar gevoelens te kennen te geven ten opzichte van *dezen* kant van het vraagstuk; meer dan om opnieuw voorrechten te geven aan hen, die ze het minst verdienen.

Redactie.